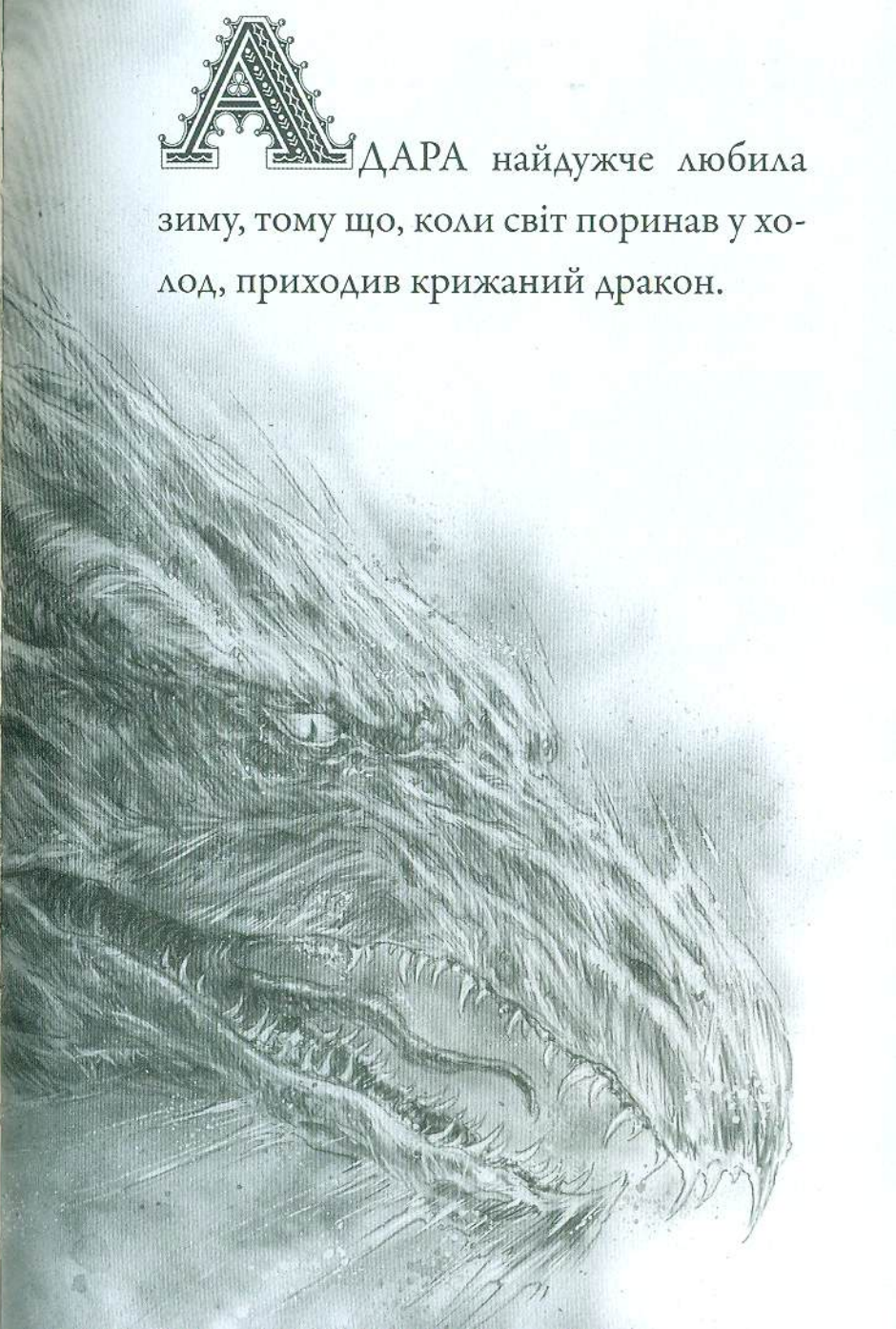

ДАРА найдужче любила зиму, тому що, коли світ поринав у холод, приходив крижаний дракон.

Вона насправді ніколи не знала напевно, чи то сам крижаний дракон приходив разом із холодом, чи холод приходив із крижаним драконом. Такі питання зазвичай турбували її старшого брата Джоффа, котрий був на два роки старший за неї та надзвичайно допитливий, але Адарі до

цього було байдуже. Поки холод, сніг та крижаний дракон з'являлися вчасно, вона була щаслива.

Через свій день народження вона завжди знала, що вони от-от надійдуть. Адара була дитиною зими, народжена під час найстрашніших морозів на будь-чій пам'яті, навіть на пам'яті Старої

Лори, котра жила на сусідній фермі та пам'ятала події, що трапилися ще до народження всіх інших. Люди й досі говорили про ті морози. Адара часто їх слухала.

Вони обговорювали й інші речі. Вони казали, що саме холод тих морозів убив її маму, в ніч пологів прокравшись повз велике вогнище, яке розклав тато Адари, та прослизнувши під численні ковдри, що вкривали ліжко. А ще вони казали,

що холод проник у Адару ще в утробі, що, коли вона народилась, її шкіра була блідо-синя та крижана на дотик і що за всі ці роки вона так і не зігрілася. Зима доторкнулася до неї, залишила на ній свою мітку та привласнила її.

Адара й справді була дитиною-самітницею. Вона була дуже серйозною маленькою дівчинкою, яка рідко виявляла бажання гратися з іншими.

Люди говорили, що вона була красивою, але дивною з її блідою шкірою, білявим волоссям та чистими синіми очима. Вона посміхалась, але нечасто. Ніхто й ніколи не бачив, як вона плаче. Одного разу, коли їй було п'ять, вона наступила на цвях, який стирчав із дошки, що ховалась у сніговому заметі. Цвях пройшов просто крізь її стопу, але навіть тоді Адара не плакала й не кричала. Вона висмикнула ногу та пішла до будинку, залишаючи на снігу кривавий слід, а коли дісталася дому, то сказала лише: «Тату, я поранилась». Поганий настрій, істерики та сльози звичайного дитинства були не для неї.

Навіть її родина знала, що Адара інакша. Її батько був кремезним, грубим, схожим на ведмедя чоловіком, який не дуже любив людей загалом, але на його обличчі завжди розквітала посмішка, коли Джофф дошкуляв йому запитаннями. І він завжди дарував обійми та сміх Тері, старшій сестрі Адари, золотистій та веснянкуватій, котра безсоромно фліртувала з усіма місцевими хлопцями.

Час від часу він обіймав і Адару, але лише довгими зимами. Проте тоді він не посміхався. Він просто обвивав руками та притискав її маленьке тільце до себе з усією своєю надзвичайною силою. Глибоко з його грудей виривалося ридання, й великі сльози текли по його рум'яних щоках. Він ніколи не обіймав її влітку. Влітку він був занадто зайнятий.

Усі, крім Адари, були заклопотані влітку. Джофф працював з батьком у полі та ставив незліченну кількість питань, навчаючись усьому, що мусить знати фермер. Коли він не працював, то мчав до річки з друзями та поринав у пригоди. Тері доглядала будинок та готувала, а також трохи підробляла в корчмі на перехресті під час жвавого сезону. Донька корчмаря була її подругою, а його наймолодший син — більше ніж другом, тому вона завжди поверталася додому з гіготінням, плітками та новинами від мандрівників, солдатів і королівських посланців. Для Тері та Джоффа літо було найкращою порою року, тому в них обох не було часу на Адару.